

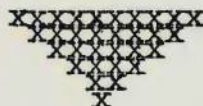
Свобода Народам!

Свобода Людині!

За Українську Самостійну Соборну Державу!

У К Р А Ї Н С Ь К И Й Н А Ц І О Н А Л І З М

/З матеріалів до ідеологічного вишколу/

Лондон

1966

Тереновий Кадрово-Вишкільний Осередок ОУН у В. Б.

ВСТУПНЕ СЛОВО

По деякій перерві після випущеного в 1964 році вишкільного матеріалу на тему "Нарис історії Українського Націоналізму", отримавши передаємо в руки членам і симпатикам ОУН другий матеріал під назвою "Український Націоналізм".

Як попередній, так і цей другий матеріал являється передруком частини тих вишкільних матеріалів, що появились були другим випуском в місяці березні 1947 року, а на нашому терені були поширювані повною збіркою або поодинокими зшитками в кінці 1948 і на початках 1949 рр.

Матеріал під назвою "Український Націоналізм" є присвячений в основному видиргненні та поясненню основних ідеологічних і політичних заłoженъ ОУН, себто питанням, які відіграють в нашому визвольно-революційному русі найважливішу роль, даючи йому програмову платформу й світоглядову базу.

Деякі місця цього матеріалу /зокрема частина цих місць, які відносяться до заокруглення існуючого стану до 1947 року/ на сьогоднішній день являються перестарілими. Однак це легко помітити при читанні. Приготувавши цей передрук, ми придржувалися оригіналу, не стараючись вносити поправки чи доповнення.

Випускаючи цей матеріал і даючи його в руки членам і симпатикам ОУН, ми мали на увазі цю ситуацію, яка існує сьогодні на внутрішньо-українському відтинку, і ці тенденції до духового та політичного опортунізму, які бачиться в інших українських політичних середовищах. Уважно перероблення членами і симпатиками ОУН цього матеріалу спричиниться найперше до відповідного заакцентування в нашому житті і в дії елементів духового порядку, без яких важко зводити боротьбу з ворогом і системою, які поневолюють, винищують і експлуатують не лише самі фізичні сили нації, але змагають до знищення українського національного духа, до знищення української людини в самій її основі. Цього, власне, не бачуть наші опортуністи, які виявляють готовість піти на компроміс з ворогом в ім'я лише якихось полєксъ.

Належне засвоєння ідеологічних основ нашого руху, попри загальне оживлення нашої волі і умістовлення причин наших щоденних труднощів, подасть також зброю для пропагандивно-освітлюючої дії в усіх місцях та у відношенні до всіх цих людей, яких ми повинні постійно приєднувати ідеї українського націоналізму.

Інструктивна частина цього матеріалу пригадає нам основні напрямки нашої дії як на внутрішньо-українському так і зовнішньо-політичному відтинках, а головне - на відтинку АБН.

Цей матеріал висилається, в першочерговому, по одному примірникові на звено. Для перероблення можна уживати два способи: спосіб індивідуального читання, пов'язаного з передачею цього матеріалу з кур до рук, а відтак спільного обговорення на сходинах звена, або спосіб читання і пояснення на сходинах. Остаточний вибір одної з цих двох можливостей залишається за звеновими, або точніше - за Кадрово-Вишкільними Референтами в станицях.

Велику допомогу в тому напрямі, щоб стисло охоплені основні питання ідеологічного й політичного характеру були зрозумілі, подасть книжка д-ра Дмитра Донцова - "Націоналізм", яку члени і симпатиками вже мають. В площині суті московського шовінізму та імперіялізму та впливу цього на свідомість і думку деякої частини українців подасть, знову, двотомова праця літературного характеру Є. Маланика під назвою - "Книга Спостережень", яка вже є в наших клітинах. Тому чергових три місяці - січень, лютий, березень 1967., - треба присвятити в нашій вишкільній роботі уважному переробленню цих матеріалів.

Постій, 30.11.1966.

ТКВО.

У К Р А Ї Н С Ь К И Й Н А Ц І О Н А Л І З М
73 матеріалів до ідеологічного вишколу/

До розуміння суті українського націоналізму.

Після розвалу націонал-соціалістичної Німеччини та капітуляції фашистської Італії, в політичному світі одною з актуальних ідеологічних тем є проблема націоналізму, згл. - націоналістичної ідеї, світогляду державних утворів. Це явище позначається і серед деяких політичних партій в українському середовищі тут на чужині. При тому часто доводиться чути навіть такі твердження, що будьто - би націоналізм збанкрутував, не видержав життєвої проби або в найліпшому випадку, що націоналізм переживає зараз тяжку кризу. Такі думки нуртують найбільше в людей зневірених в успіх нашої справи. Щоб підтвердити правильність їхніх тверджень, подають приклади упадку великодержав Німеччини і Італії. Це твердження звучить надто парадоксально, бо чи можна узалежнювати націоналізм будьякого народу від капітуляції, чи занепаду якоїсь державної системи-устрою іншого народу? Ні. Кожний націоналізм є органічно /природньо/ зв'язаний з якоюсь нацією. Нема якогось "універсального" націоналізму, а є націоналізм поодиноких націй /є український націоналізм, білоруський, чеський, англійський і т.д./ і кожний з тих націоналізмів є окремим поняттям, властивим лише якійсь одній нації, про націоналізм якої говоримо. Так, як нема нап. універсального поняття мови, а є лише: українська мова, сербська, англійська і т.д. і тому успіх чи невдача якогось націоналізму /нап. німецького/ є успіхом, чи невдачею точно-окресленого народу а не якогось "універсального" націоналізму, бо такий не існує взагалі. Непорозуміння виникає тому, що змішується тут різні явища і поняття а також сміло можна ствердити надто "універсальний" підхід до цього вельми складного питання, не розуміючи часто його суті. Видвигаючи їх кермуються вони здебільша а то і виключно своїми партійницькими тенденціями, використовуючи при цьому різні моменти, щоб в той спосіб спопуляризувати свої т.зв. широко-демократичні паперові програми. Тому і не диво, що український націоналізм утотожують вони з італійським фашизмом, чи німецьким націонал-соціалізмом.

Дальше, непорозуміння повстає також і тому, що часто не розрізняється двох проявів націоналізму, а саме: ідеології-світогляду, тобто змісту і суті, від форми його зовнішнього вияву, то є - метод, тактики, форми внутрішнього устрою і лінії зовнішньої політики. Націоналізм розуміють вони шабльоново, як штучний витвір, не вглиблюючись в його суттєвість.

Щоб уникнути цих неясностей, та хибної неправильної інтерпретації націоналізму, питання це треба розглянути ближче.

Н а ц і о н а л і з м, в соціологічно-політичному розумінні, це явище не нове, загально природне, як органічно-природним, є сама нація. Це два нерозривні поняття, зв'язані шляхом природнього порядку, і на цьому основане ціле розуміння істоти нації. Воно є самозрозумілим всюди, байдуже як його називають. З цього видно що поняття націоналізму походить від поняття нації і з даною нацією є тісно пов'язаний набираючи її питомих прикмет. Тим-то й зразу виключається можливість наслідування одного націоналізму іншим, бо в різних націй є різні психіки, різні спроможності, різні інтереси, інші життєві вимоги і т.д.

Що таке український націоналізм.

Це поняття найкраще визначено І-шим Збором Українських Націоналістів в 1929 р. Воно звучить так: "Український Націоналізм це духово-політичний рух, що зродився з внутрішньої природи української нації в час її зусильної боротьби за підстави і цілі творчого буття".

За Орликом /Дмитро-Мирон/ - "це боротьба українського героїчного духа за одну, соборну, володарну, монолітну психіку української нації, за визволення та всеобіймаючий розвиток цілого життя: духового, культурного, морально-виховного, суспільно-політичного, родинного та індивідуального".

Український націоналізм випливає з глибини одвічного українського духа. Український націоналізм існує з цього часу, з якого існує український нарід, а проявився вперше тоді, коли перший раз була пролята українська кров в обороні цілості й незайманості українського народу, української національної спільноти.

І хоч український націоналізм на тлі історичного минулого в різних фазах свого розвитку прибирав інші форми /"Оборона землі руської", "За віру православну", "Нехай вічна буде слава що через шаблі маємо права" і т.п./, то все це одвічна воля, одвічне бажання і незломне хотіння свободного розвитку і росту. Так і український нарід пройшов різні фази свого розвитку, заки став сьогодишньою модерною нацією. Тож не залежно від того, як його називали /Рус, Русичі, русини, україці/ все він був і остався тим самим народом. І так довго, як незнищимою, невмирущою є українська нація, так довго житиме Український націоналізм. Бо український націоналізм і українська нація – це одна нерозривна цілість. Український націоналізм живе, росте і розвивається, в парі з тим живе росте і розвивається українська нація, або вмирає, падає і гине тоді, коли гине українська нація. Нісенітницею є отже говорити про банкрутство українського націоналізму, покликаючись при цьому на упадок німецького націонал-соціалізму, чи італійського фашизму.

Український націоналізм є в сьогодишній фазі свого розвитку всеобіймаючий, органічно-творчий світогляд і система вартостей, гієрархія цілей, потреб і керівних засад, що кристалізують суспільне хотіння і спрямування, надаючи зміст і напрям суспільно-політичному житті і діяльності. Він проявляється в етиці і моралі цілого національно-суспільного життя, виховує і перевиховує в ім'я найвищих ідей цілий нарід, формує новий тип української людини та як політичний рух реалізує державницьку концепцію. В загальному розрізняємо два роди націоналізму: а/ націоналізм як світогляд-ідеологія, б/ націоналізм як політичний рух.

Передовсім що таке ідеологія і світогляд? Питання, що не зрозумівши їх не можна і належно розуміти суті головної теми.

Ідеологія, згідно з філософічним поясненням, життєтворча система вартостей. Інакше, ідеологія – це провідні засади, ідеї, це внутрішній зміст і форма-вінтар нашої віри, зміст і ціль життя.

Світогляд – це вже ширше поняття; це цілість поглядів на світ і життя або гармонійна пов'язаність, цілість відповідей на його життєві явища; це розуміння світа і життя. Для ілюстрації – це неначе цілий храм з копулами. На цьому ж тлі націоналізм як ідеологія – це ряд певних, сталих незмінних і вічно актуальних принципів, догм, оформлених ідеологіями в певні поняття-дефініції на підставі досліджувань законів розвитку та життєвих вимох кожної нації. Здійснення вимог нації на засаді законів її життєвого порядку і розвитку, це націоналізм як політичний рух.

Отже націоналізм, як ідеологія опертий на сталих вічно-актуальних принципах. Такими принципами є те, що нація являється найвищим ступинем людської спільноти, яка в своєму розвитку постійно стремить до досягнення кульмінаційної розвоючої точки /що є питома в кожному органічному творі/, хоче в ній якнайдовше вдержатися, а тим самим проявити всі свої життєві спроможності. Тому, що досягнення такого шабля розвитку є можливе тільки у власній державі, першим /але не останнім/ завданням бездержавної нації, як передумова її всестороннього розвитку є: здобуття власної держави.

Це так би мовити загальні принципи, які творять основу націоналістичної ідеології, які торкаються всіх націй. Вони є незмінні.

Для українського націоналізму питомими є ще і те, що крім вище наведених принципів, розвинувся він і на принципі ідеалістичної філософії, – це значить, що в первопочин життя ставить дух, а в основу всякої дії ставить волю. Виходячи з основ волюнтаризму він звертає всю нашу волю в напрямі боротьби за ідеї вільної і сильної нації. В засаді напрямом цей /волюнтаризм/ приймає кожна нація, але всюди він інакше по науковому інтерпретується.

Нап. московський більшовизм – біло розжарений російський націоналізм /імперіялізм/, визнає матеріялістичний світогляд, що в

основу всякого життя ставить матерію, а життя і суспільно-історичний розвиток уважає, як гру матеріально-економічних процесів, в супереч всяким матеріально-економічним відносинам, залізною ролею здобув владу і нагинає життя до штучної доктрини. Як видно, то і в системі найбільш антиідеалістичного в теорії наставлення — дух панує над матеріальним світом, бо коли б усе залежало лиш від матерії і коли б не діяла воля, дух, тоді не було б історії і розвитку, не було б дії і творчості. Фізично-економічні процеси, обставини, зміни форм продукції настільки мають вплив на людське життя, наскільки чинно ставиться до них людина, людська психіка і воля, яка перетворює їх в повний образ. Тому не об'єкт і матеріальні відносини впливають та означають і творять свідомість, але навпаки чинність людської волі змінює обличчя світу та творить суспільно-історичне життя.

Націоналістичний волюнтаризм протиставляється також спекулятивному раціоналізмові, який визнає думку, як підставу існування /"когіто ерго сум — думам; отже, думую".

Націоналістичний волюнтаризм, це філософія чину, боротьби і творчості нації: це значить, що український націоналізм не сягає до відірваних від життя абстракцій, але виходить з безпосередньої життєвої дійсності. Він визнає активно-творчу синтезу волі і розмаху, бо хто хоче пізнати життя, той мусить його пережити, мусить бути його співтворцем. Український націоналізм розуміє життя, як постійний змаг до дальшого творчого розвитку, як змаг за нові вартості. Це його історичне завдання. "На грані двох світів" творити нове життя, його не відклична місія. Тому, вигідному, спокійному, пасивному життю травойда-споживача, чи бездільного обсерватора протиставляється активізм, тверде, небезпечне, повне ризику, героїчне життя. Життєвий досвід останніх десятиліть учить нас: коли, "хто хоче на правду жити і формувати життя власними зусиллями волі, хай стає до життєвого змагу і приймає життя завжди так могутчо і владно, як орел, чи лев, кидаючись на свою добыч". Таким і нам треба бути.

+ + +

Як вже згадувано, кожна нація має певні лиш для неї питомні прикмети та правила, які на засаді вище наведених загальних догм, правил, оформлені в світогляд, та створює свою націоналістичну ідеологію.

З того ж і видно, що нп. італійський націоналізм, маючи свої окремі психологічні властивості та інші життєві інтереси, мусить мати і свої питомі форми вияву себе на зовні. Бо коли тактика і мета дає реалізації життєвої концепції не є відповідно підібрана до психології побуту і звичаїв даної нації, то сміло можна передбачити, що такий політичний рух ніколи не здійснить тих ідей, які розвиває дана націоналістична ідеологія. І якщо проаналізуємо докладно причини упадку націонал-соціалістичної Німеччини та фашистської Італії, то бачимо, що тут не збанкрутував націоналізм-ідеологія, лише форми реалізації цієї ідеології /політичний рух/, які вже в своїх основах були фальшиво поставлені, бо не в усьому відповідали потребам, чи спроможностям обох народів. Тому, коли йде про слушність твердження, що націоналізм не видержав життєвої проби, то це відноситься лише до німецького і італійського націоналізмів як політичних рухів, які відразу були поставлені на фальшиві рейки, а тим самим з гори були засуджені на повну невдачу. Ніколи однак це твердження не може бути розтягнене до поняття націоналізму, як ідеології, яка в одному і другому народі норує далше і скорше чи пізніше намагатиметься здійснитися, примінивши тим разом вже інші, може більш підхожі до вимог і спроможностей обох народів методи. Бо тактика і методи здійснювання націоналістичної концепції є постійно змінливі і різні, вони залежать від обставин і вимог, які перед нами кладе життя.

Український націоналізм, як політичний рух на найблищу мету ставить: шляхом революційної боротьби здобуття Самостійної Соборної Української Держави, бореться за скріплення політичної сили української нації, мобілізуючи до цього всі суспільні верстви українського народу, використовуючи пригоди до цього моменту. Бо тільки власна самостійна держава зі своїм урядом, випосаженим в суверенну владу, дає запоруку всебічного розвитку життя і росту нації.

Держава являється найвищим ступінем суспільної організації.

Вона уможливляє нормальний розвиток всіх ділянок даного суспільства, а zarazом стає кожнoчасним окресленням та формoю органічного співдіяння сил замкнених в органічну цілість-систему, відмежовану на зверх як самостійна одиниця. Вона зберігає тяглість життя і розвиток нації, лучить надбання минулого з сучасними потребами і організує майбутність. Держава уможливляє розвиток, культури /науки, мистецтво, виховання і т.п./ цивілізації, нових відкриттів та винаходів, а тим самим причиняється до господарчого рівня, даючи повне забезпечення соціального стану свого громадянства.

Український націоналізм як політичний рух, реалізуючи державницьку концепцію та змагаючи до здійснення засадничої цілі української нації, ясно і недвозначно вказує: за що, проти кого, і якими методами вести боротьбу. Отже політика націоналізму дає політичну програму-розв'язку всіх питань: національних, суспільно-господарчих; культурних, виховних і релігійних, в часі боротьби за владу, а в часі державницького будівництва-план діяннн, політичну стратегію і політику організації власних сил.

Бачимо отже, що цілі які ставить собі Український націоналізм сьогодні є такі однаково актуальні для українського народу, що коли б їх не поставити і не змагати до реалізації, то тоді треба б говорити про банкрутство українського націоналізму, але тоді одночасно, і про банкрутство української нації, про смерть України.

+ + +

Найкраще зрозуміння самої суті націоналізму дає історичне минуле кожного народу-нації. Як проявляється український націоналізм на тлі історичного минулого?

Вже в заранні нашої історії, в почутті єдності і відрубності хоробрих русичів, що ставали в обороні "землі руської" - в стихійних формах проявлявся український націоналізм. Саме поляни були завязкою і протоплязкою українського національного організму, який на протязі віків проходив різні фази свого розвитку, аж поки не оформився в модерну націю. Хоч поняття модерної нації повстало аж в пізнійших часах, однак нація існувала як історична дійсність і проявлялася в історичному післаництві України, в почутті української гордості, власної підметності і відрубності від оточуючого ворожого світу. Ідея "руської землі" штовхала хоробрих русичів до боротьби з Візантією, водила їх під мури Царгороду, городила степ червоними щитами перед нападами диких орд. Ідею ту ж відчуваємо в словах і чинах Святослава Завойовника: "поляжемо, а не осоромимо землі нашої". Її бачимо і в державницьких чинах Володимира Великого, Ярослава Мудрого. Вона виразно пробивається в "Слові о полку Ігоревім". Зовсім ясним проявом відрубності і єдності українського народу від чужого польського, чи пізніше московського елементу є Галицько-Волинське Князівство. І мимом упадку нашої держави, мимо того, що українська нація і держава були в стадії кристалізації, мимо страшного винищування українських земель, отой "дух відвічної стихії" діє дальше і проявляється в героїських боях козацтва в обороні "предківської віри". В боротьбі тій формується і відроджується українська нація довкруги своєї провідної верстви, яка виросла з усіх верств народу. Тут виступає славний Байда, рід Наливайків, преславний Хмельницький і цілий ряд мудрих та здібних державних мужів.

Хмельниччина - це друга світла доба в історії України. Це час її могутності і сили, а революція Хмельницького була першою в Європі великою національною і соціальною революцією. Ідея національності, соціальної справедливості, організація провoду з усіх верств з українського суспільства, були найперше виведені в Україні, ще далеко скоріше від французької революції. В соборницько-державних задумах Дорошенка, в постаті Мазепи - бачимо дальший процес формування національної-державницької думки. Також і в Гайдамаччині і Кіївщині бачимо стихійні прояви боротьби українського закріпощеного народу за національні і соціальні права, за вільне життя української людини, яка не хотіла бути рабом ворожої держави.

Та мимом упадку козацької держави і розбиття головної провідної козацької верстви, почуття національної окремішності заховалось в душах і серцях народу, зберігались козацькі традиції та в звичаях - традиціях, в переказах, думах і піснях передано прийдешнім поколінням.

Найкращим доказом незнищимості й живучасті української нації на той час є поява і творчість Тараса Шевченка, що в своїх творах втілює і виявив волю й ідею нації. Шевченкова доба – це велике відродження української нації, хоч гомона ворожими силами і розкладовими течіями провансальства, "малоросійства", всеславянства, демо-лібералізму, космополітизму і соціалізму.

В 1917 році знову настає зрив національної стихії, оформленої актом проголошення Української Самостійної Соборної Держави в 1918 – 19 рр. четвертого універсалу. Крути, Базар – боротьба з наступом ворожих сил на Україну є виявом і доказом дальшої кристалізації національно-державницької ідеї, що знайшла своє продовження і всестороннє оформлення в націоналістичному русі на всіх українських землях. Український націоналізм і після невдач Визвольних Змагань 1917–21 рр. далі не перестає діяти. Він, як стихійний рух проявляється в Холоднорощині, та вже в підпільних організованих формах найперше в УВО /Українська Військова Організація/ – своїми терористичними акціями, та опісля в СВУ /Спілки Визволення України/ на східно-українських землях, та останньо в ОУН /Організація Українських Націоналістів/ продовжує свою державно-творчу дію. Боротьба Українського народу за визволення з під ворожої окупації триває далі. Україна перетворюється в єдиний фронт боротьби. Падають жертви, та не надармо. Акт 30 червня 1941 року відновлення УССД осв'ятив жертвенну боротьбу українського народу. І так через цілу історію України кривавою ниткою тягнеться Ідея вільної нації, вільного народу, вільної людини і вільної праці. Бо український націоналізм є нерозривно злучений з поняттям української нації і буде актуальний, життєвий і єдино-правильний так довго, поки існуватиме українська нація. /Це відповідь всім тим, що проповідують банкрутство українського націоналізму/.

Довгі часи бездержавного життя, окупаційні терори не зломали в українському народі стремління до волі, до незалежної держави, не засимілювали поневоленого народу з пануючим. Прагнення українського народу мати свою від нікого незалежну державу, щоб могли в ній жити життям "ніким і нічим не обмеженим" яке впливає в його ментальності, побуту, звичаїв і інтересів, відмінних від інших народів, завжди штовхає його на нову, все вищу і вищу ступінь організованості нації. Нищення дорогами на протязі століть українського народу, його провідної верстви не тільки не привело до знищення ідеї українського націоналізму, але ще більше його підсилило.

Початок війни 1941 року показав той національний підйом, про що заговорив цілий світ. Що це за явище? Відповідь коротка й ясна: це вияв волі українського народу – прояв українського націоналізму, який як провідне явище, діяв і в тому випадку, посилюючи почуття інстинкту національного збереження.

Український націоналізм показав себе актуальним навіть в підсоветській дійсності, УПА /Українська Повстанська Армія/, УГВР /Українська Головна Визвольна Рада/, АБН /Антибольшевицький Блок Народів/ – це доказ його сили і живучості. Як природне явище він ніколи не виявляється перестарілим чи пережитим. Український націоналізм – це не штучна витворена партійна програма, це світогляд в нашому розумінні, правильне поняття ідеї українськості, а український націоналізм як політичний рух – це життєво накреслена програма, тактика та методи здійснювання націоналістичної концепції. Бо коли в націоналізмі – ідеології панує догматичність національного принципу, то в націоналізмі – політичному русі мусить бути примінена відповідна тактика та емпіризм. Догма Українського самостійницького руху – це революційність. Будучи життєздатним український націоналізм як політичний рух на протязі історії прибирав такі зовнішні форми і ключі, які найкраще підходили інтересам української нації. Це найглибша суть українського націоналізму. Його нерозривність з поняттям української нації, є запорукою правильності ідеологічних основ, а життєва тактика українського самостійницького революційного руху є запорукою успіху боротьби за здійснення нашого ідеалу – Української Самостійної Соборної Держави.

- - - - -

СУТЬ, ЗМІСТ І ПРОЦЕС УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

Боротьба за життя і його зміст.

Українська Національна Революція - це боротьба за саме життя і волю народу й людини, а рівночасно боротьба за зміст, підстави і форми того життя, за його розвиток і за поступ.

Боротьба проти московсько-більшовицького імперіялізму, який прямує до опанування цілого світа, і для тої цілі поневолює, визискує і нівечить народи й людину - це боротьба:

проти більшовицько-комуністичної системи, яка в ім'я спекулятивної доктрини та на послугах імперіялізму одної партії переводить на організмі двісті мільйонових мас поневолених народів найжахливіший в історії експеримент, всупереч природі, волі та добру цілих народів й людини;

проти режиму і тиранії більшовицько-комуністичної партії, яка з жадоби необмеженої, самовільної влади і всіх її користей повернула в невільників та найгірших нуждарів маси поневолених народів;

це боротьба в обороні самого існування волі і розвитку усіх народів поневолених більшовизмом та в обороні людського вільного і гідного життя народніх мас і кожної людини.

Ідейно - програмовий зміст українського націоналізму в протиставленні до більшовизму.

Український націоналізм має свій уклад позитивних ідей і вартостей, які визначають зміст і форми життя і розвитку народу й одиниці в усіх його ділянках, оприділюють їхню творчу роль вселюдському поступові.

Основні правди наших ідей коріняться в українській духовості, формованій та утвердженій продовж цілого історичного розвитку вселюдської духової, і суспільно-політичної культури та поступу.

Наші правди бігуново протилежні до духа і суті більшовизму, в якому зібрані, повторені і доведені до рафінованої системи вияви найчорнішої реакції й упадку з цілої історії людства, з негативним застусозанням присвоєних більшовизмом чужих здобутків матеріального і технічного поступу.

Наша ідея волі, самобутности та всебічного розвитку народів - протиставна до більшовицького поневолення, нівелювання і винищування цілих народів.

Ідея гідности і пошанування людини, її свобідного розвитку, власної ініціативи, творчого та достойного самовключення в гармонійний уклад збірного національного і суспільного життя - бігуново протилежна до більшовицької тиранії, уярмлення і визискування людини, потоптання її гідности, знівечення свободи, повернення в стан безправного і безвільного невільника режиму та більшовицького імперіялізму.

Ідея соціальної справедливости нації протиставна до більшовицького фальшивого зловживання соціальними кличами та обдурювання мас чужих народів прикриванням найбільш реакційного соціального гнету в цілому СССР.

Ідея рівности і братерства усіх людей в народі-протиставлена до більшовицької класової теорії та до їхньої практики, яка повертає народні маси в невільників та нуждарів з одного боку, а з другого дає необмежене панування і самоволю правлячій кліці комуністичної партії.

Ідея позитивної творчої ролі держави в житті народу й людини, яка має обороняти, організувати і підпомагати їх свобідне життя і розвиток, культурний поступ і господарський добробут, протиставна до більшовицької системи гнету, визиску і нівечення людини та народніх мас державою одним великим концентраційним табором.

Ідея спрямовання діяльности та зусиль держави й організованої в ній спільноти на творення, закріплювання і помножування позитивних вартостей, які збагачують та підносять позем життя народу й одиниці в усіх царинах помножують їхній творчий вклад у скарбницю вселюдського поступу і культури - протиставна до порожнього більшовицького імперіялізму, який гнаний безглузною жадобою панування над цілим світом, все хоче зробити знаряддя свого насильства та підбою.

Цінування різnorodності змісту і форм життя та багатством культурних народів: ідея толерації суспроти чужих і відмінних культурних та соціальних вартостей і систем, поруч привязання до свого та плекання своїх вартостей – протиставні до москowsько-більшовицької нетерпимости і ненависти до всього, що відмінне, не більшовицьке, та зродженої з почуття своєї нищости, жадою нищити чужі культури і цілі народи, нівелювати життя усіх людей, усіх народів під одну мірку і смак більшовицького режиму.

Співжиття свободних народів і мирні взаємини їхніх незалежних держав, помимо суспільних і політичних систем – замість більшовицької постійної ворожнечі, повної ізоляції та перманентної, отвертої або укритої війни проти цілого небождшевицького світу.

Ідея свободи творчої ініціативи одиниці і негамованої її діяльності, що не загрожує ані не шкодить співгромадянам і народові – проти більшовицької тоталітарної диктатури, що позбавляє людину всякої свободи, робить з неї раба держави.

Ідея свободи релігії, сумління, думки і слова, свободної духової культурної і мистецької творчости – проти насилля над духом народів і людини, проти накидування засобами терору більшовицької доктрини та її шаблонів в духовому, культурному і мистецькому житті й творчости.

Віра в людину, в її шляхетні позитивні прикмети і мотиви, в її суспільницький інстинкт, плекання і піднесення тих людських сторін природних стремлінь – проти більшовицької ненависти й погорди до людини.

Ідея природної гармонії, рівноваги і співгри поміж духовими і матеріальними елементами в житті й розвитку людства, проти насильного накинєння всім і всьому штучної, спекулятивної матеріалістичної доктрини комунізму і проти природного нагинання всього життя до її заложен, і тверджен.

В душі тих неперестарілих і незнищимих основних ідей, український націоналізм розвинув цілу програму, як систему напрямних, засад і вартостей, що визначають зміст і форми життя та розвиток народу й одиниці в усіх ділянках. В тій програмі заключається те з української минушини, що зберігло свою ватрість і актуальність, що відповідає сучасному станові і розвитку знання і поступу.

В нашій програмі прийняті найкращі досягнення знання і поступу в усіх ділянках других народів, що відповідають нашим культурним і духовим елементам, станові і природнім умовинам життя в Україні.

Ідея і програма української революції накреслюють поступовий зміст і форми життя, основно протилежні до реакційних большевицьких.

У відношенні до реакційної большевицької дійсности, ідея і програма української національної революції ведуть до докорінної перебудови цілого життя, в усіх його ділянках і проявах.

Процес всеобіймаючої революції. Революційний динамізм й активізм ідей і програми укр. націоналізму.

Українська національна революція це непереривний, сталий і прогресуючий процес, який охоплює і проникає ціле життя.

Її уклад, позитивних ідей і вартостей стоїть проти большевицької системи не як абстрактна теорія і доктрина, але як жива, діюча динамічна сила.

Відповідаючи духовості, природі, бажанням та інтересам широких народніх мас, ставлячи пере ними конкретні цілі – який має бути зміст, уклад і форми цілого життя, вказуючи їм реальну дорогу, як дійти до тих цілей, ідея і програма української революції враз з активною революційною боротьбою мобілізують та активізують народні маси до боротьби за їх повне здійснення, знищивши большевизм.

Істотною прикметою нашої революції є щораз ширше розгортання, загострювання і поглиблювання процесу всеобіймаючої боротьби проти більшовицької системи реакції за здійснення поступових ідей.

Ця боротьба, захоплюючи народні маси, проходить в усіх площинах і ділянках життя, в політичній, суспільній, господарській, духовій

культури, релігійній і пр. Народні маси ставлять опір большевицькій системі, не дають їй вповні вкорінитись і легко здійснити свої цілі, як теж ведуть на неї наступ, примушуючи режим до уступок і постійних змін.

Наша революція є в постійному наступі, її ідеї і програма в зударі з большевицькою дійсністю перемагають, бо вони правдиві, вартісніші і сильніші. Через те вони захоплюють чим раз . то ширші народні маси, поширюються, серед щораз . то більше поневолених народів, захоплюють, революційно активізують їх, а навіть проникають ряди самого режиму і частинно розкладають їх, захоплюючи вартісніші одиниці.

Такий процес поступаючого напору революційних ідей суттєвий для нашої революції, але він не вичерпує нашої революційної боротьби. Він сам один не doprowadив би до повної перемоги в той спосіб, щоби приневолив большевизм до такого поступового відступу, який скінчився б революційною переменою-перестроєм змісту і форми життя з большевицької системи по лінії нашої програми.

Це не можливе, як через саму природу большевизму та його системи, так теж з огляду на положення режиму і відношення до уярмлених ним народів.

Большевицький режим знаходиться по суті в безпереривній боротьбі проти мас підбитих ним народів, в якій він не може вдержатись без комуністичної системи. Большевицький режим і система так взаємно зв'язані, що коли паде одно - паде і друге, одне без одного не може існувати, і не може його зрадити без самогубства.

Не можливо вповні заломати, морально розложити большевицький режим . тому, що він не має ані ідеї ані моралі взагалі. Замість ідеї він має одну ціль - володіти і панувати над підбитими народами та підбивати другі. Панувати найбільш абсолютично, засобами тотальної диктатури і терору. Таке володіння дає пануючій кліш-партії все, чого бажає собі жадібна безідейна істота.

Замість моралі у большевиків одна засада: все, що служить їхнім цілям, що їм допоміжне-добре, все, що на перешкоді, те можна і треба знищити всякими способами. Поняття добра і зла, злочину і права, честі і ганьби, дозволених і недозволених засобів і методів - большевизм не визнає за обов'язучі, тільки послуговується ними облудно у відношенні до підбитих і посторонніх народів як засобами, елементами большевицької діялектики і тактики.

Ідеями і моральним наступом можна досягнути і вирвати з рядів тільки елементи ідейні і морально вартісні. Але їх там не багато. Головний стовп комуністичної партії і большевицького режиму - це аморальний елемент, який знає тільки одне: мати все через необмежену владу, або не бути. На такий елемент, що є стрижнем большевицького режиму і партії, не можна впливати ідейно-моральними вартостями, його можна тільки знищити.

Ціла большевицька система доведена до досконалості під двома аспектами: тотальної диктатури в нутрі і експлуатації людини, народів й засобів країни у творенні інструменту сили для імперіалістичної експансії.

Большевизм так деформує ціле життя в нутрі ССРСР, Щоби запевнити собі беззастережну улеглість і послухність мас. Для того нищить усі людські спільноти, передовсім найсильніші - націю і родину. Цілу суспільність доводить до такого розпорощення, щоби режим мав завсіди до діла з самотньою одиницею. Удержавлення цілого життя, в першу чергу господарського, створює такий стан, що режим володіє безпосередньо усіми середниками життя, а громадянин позбавлений . . . всякої можливості самостійної діяльності і прожитку, живе завсіди на "ласці" і на голодному пайку від держави, а за найменшу спробу непослуху позбавляється змог життя.

Для того нищення релігії і всіх не большевицьких духових вартостей, накинена матеріалістична доктрина, ціла большевицька система виховання, мають допомогти режимові звести людину до ролі невольника. Опановання всевладно життя всіх народів та всіх людей в ССРСР, большевицька система кує з них та матеріальних ресурсів один інструмент для насилля і підбою світа.

Система брєжнє, доведена більшовиками до найдальших меж – це один з головних складників більшовицької тактики. Вона має параліжувати і опановувати душі і уми в нутрі СРСР і поза його границями.

Як не можна самим ідейним напором зломати більшовицького режиму, так теж не можна більшовицької системи знищити частинним побороюванням її і розпробою з нею в поодиноких ділянках, етапами. Тим можна її підорвати, ослабити, але не зліквідувати, ані змусити до еволюційної переміни. Бо більшовизм базується не на вартості і стійкості своїх засад, доктрини і методів організованого життя, тільки на насиллі і терорі, який він плекає і все зміцнює, та яким він завжди п. слугує, як своїм аргументом.

В тоталітарному більшовизмі комуністичний устрій і система та диктатура режиму становлять дві нероздільні частини однієї цілості, так пов'язаних зі собою, що коли одна з них живе-відроджує другу, коли би та впала.

Масовий зрив поневолених більшовизмом народів – остаточна тотальна розправа з ним

Знищити більшовизм можна не еволюційним порядком, тільки тотальною революційною розпробою, в якій організовано революційна сила з безпосередньою активною участю найширших народніх мас в могутньому зриві розторочить та з корінням вирве головні елементи більшовизму – режим, партію, систему і доктрину, всі їхні відгалуження і прояви. В тій остаточній розпробі мусить зосередитися і завершитися цілий процес революційної боротьби.

Щойно після такого розгромлення більшовизму і повалення більшовицької тюрми народів – СРСР., будуть введені в життя позитивні ідеї і програма революції.

Три фази революції

Українська національна революція, як одностайний процес складається з трьох фаз. Перша і друга – фази боротьби, третя – державного будівництва.

В першій фазі проходить теж основно-положний конструктивний процес: наші ідеї і програма опановують найширші круги українського народу, поширюються на інші народи, утримлені більшовизмом, визначають для них бажаний зміст і форми життя в усіх ділянках, стають метовим означенням їхньої ції-їхньою ціллю, мобілізують і організують змагання за реалізацію нашої програми.

В першій фазі відбувається процес затижної, прогресивної підземної боротьби. В ній йде змагання передовсім за душу народніх мас, мобілізують і активізують їх по стороні революції, проти більшовизму. Підриваються позиції більшовицької системи і сили режиму, зростає організована сила революції.

Друга фаза, продовження першої-фаза визволення. В ній завершується затижна визвольна боротьба, всі сили зосереджуються в безпосередній, відтвертій боротьбі з більшовицьким пежимом і його силою, в остаточному загальному зриві народів.

Третя фаза-будування незалежних держав на місці знищеного СРСР, забезпечення їх незалежності на зовні, здійснення ідей і програми визвольної революції в державному і суспільному устрою, у змісті і побудові цілого життя.

Знаходимося в першій фазі, напередодні другої. Усі сили і вся революційна дія спрямовані на шлях визвольної революційної боротьби, згідно з нашою визвольною концепцією.

Українська національна революція – це визвольна революція народів поневолених більшовизмом

В першій основі нашої революційної концепції лежить ідея і принцип спільної, визвольної, революційної боротьби усіх народів, поневолених московськ-більшовицьким імперіалізмом.

Більшовизм мусить бути покснаний в цілсму, скрізь, де він володіє. Тільки так можна його знищити.

Московський імперіалізм в більшовицькій формі мусить бути теж знищений в усіх підбитих ним країнах, на місці ССРСР, мають ~~позстати~~ незалежні національні держави, а російська держава мусить бути обмежена до етнографічних російських земель.

Обмеження визвольної боротьби кожного народу до його власних національних границь, ведення визвольних змагань кожним народом separatно, не скоординовано з боротьбою інших народів, давало б тільки вигіднішу позицію більшовикам, уможливило б їм локалізувати скремі огнища революції, використувати їх відокремлення та поборювати одного противника по другим.

Ставимо знак рівності між українською революцією а визволенням всіх поневолених більшовизмом народів. Запоруку успішної нашої боротьби бачимо в тому, що вона поширюється на інші народи, і доведе до того, що всі вони вестимуть визвольні змагання в одній загальній скоординованій дії. Що тягар тої боротьби буде розложений на всі народи, що не тільки сама Україна буде огнищем революції і не тільки українці будуть революційним елементом, але спільний протибільшовицький фронт охоплюватиме так само і інші народи, їхні маси стунуть так само до активної боротьби до такої міри, що десь круги осамітненого режиму і його вислужників створиться одностайний фронт усіх ворожих до нього елементів і сил. Успішність нашої боротьби дає таку саму шансу визволитись іншим народам.

Кожна визвольна революційна боротьба одного народу, яка ослаблює більшовизм та веде до його повалення, допомагає в такій самій мірі визвольній справі інших народів. Спільний антибільшовицький фронт полягає в тому, що революційні змагання всіх народів становлять скоординовану одну цілість, мають один спільний загальний план, кожний революційний рух спрямований теж на посилення боротьби других народів.

При такому спільному фронті всіх поневолених більшовизмом народів, більшовики не можуть більше локалізувати і розпоршувати революційної боротьби. Коли одна і та сама, спільна визвольна боротьба йтиме крізь, коли у свідомості мас у всіх народів буде зрозуміння, що боротьба кожного іншого народу – це спільна боротьба, а тим самим і його власна, тоді розпоршування і перекидування революційно насатросених мас з їхньої вітчизни у далекі країни, не зможуть більшовицькому режимові ані не зломлять сили революції, бо кожний зможе побити те саме на кожному місці.

Один з найсильніших двигунів перемоги визвольної революції народів, це співдія і співпраця, як поміж союзними визвольними рухами, так поміж одиницями-революціонерами усіх національностей у антибільшовицькому фронті.

Визвольна концепція і стратегія революції

Начальна ціль діяльності і боротьби ОУН в теперішньому періоді – це здобуття Самостійної Соборної Української Держави. Тій цілі підпорядковуємо все, що має їй служити.

Н а ш а В и з в о л ь н а К о н ц е п ц і я – це революційна боротьба України й інших поневолених народів у спільному антибільшовицькому фронті. Непереривно, постійно, поглиблювана, розширювана і степенована революційна дія, ведена у різних формах, як суспільно-політична і повстанчо-військова революційна боротьба, має довести до загального відтвертого революційного зриву найширших мас поневолених більшовизмом народів, який буде остаточно розгрівкою з більшовицьким режимом.

Р е з о л ю ц і й н а с т р а т е г і я – базується на тому, що поміж більшовизмом, режимом і системою, більшовицько-державною тюрмою з одного боку – а поневоленими народами, їх масами і людиною – з другого боку, існують глибокі і крайні противенства, які проходять через ціле життя. З них постійно зростається в безперервному ланцюзі зударі і конфлікти, триває стан негасаючої боротьби.

Стратегія революції оперує в площині тих непримирених противенств і конфліктів, вона спрямована на мобілізування, організування революційної енергії мас, щоб зосередити її і так покермувати її дією, щоб по через безупинне і систематичне нищення позиції і сили ворога, довести остаточно до розторощення його.

Резолюційна тактика спрямована на використання і підсилення усіх ослаблюючих і розкладових процесів, внутрішніх конфліктів та суперечностей в таборі самого ворога.

Резолюційна дія поступово підриває сили і позиції большевицького режиму, утруднює й щораз більше унеможливає йому посягнутися народніми масами, як своїм силовим знаряддям.

Остаточна розправа – загальний революційний зрив народів прийде тоді, як революційне активізування найширших мас народів поневолених СРСР, дійде до такого ступня, що при ініціативному виступі-ударі організованої революційної сили проти большевицького режиму, ті маси не будуть більше його покірним знаряддям, ані пасивними глядачами, тільки стануть активно по стороні визвольної революції.

Таких огнищевих виступів може бути більше, аж поки вогонь загально-революційного зриву не охопить мас народів. Загальний зрив може прийти також в такому моменті, коли большевицький режим змобілізує для своїх цілей маси і поставить їх під надзвичайне тиснення, нап. війна.

Наша революційна концепція – це спільна революційна боротьба всіх поневолених народів. З великої розпорошеної революційної енергії поневолених большевизмом народів має створити одну могутню скоординовану силу, самосвідому у своїй непереможності, пліново і одностійно діючи в боротьбі.

Найважливіші передумови розвитку революції і її перемоги в загальному зриві – це існування і діяння революційної організованої сили, як проводу, огнища, організатора й авангарду революції: спільний, організований фронт в актуально-революційній боротьбі АБН.

Осередною силою у Визвольній Революції Народів є Україна

ОУН, має сповняти завдання організатора та промотора не тільки української революції, але й тим самим спільного, визвольного анти-большевицького фронту народів, пригнічених большевизмом.

Посторонні сили та міжнародна політична кон'юктура можуть мати значіння допоміжних і прискорюючих чинників, але не вирішних.

Узглядаємо їх в такому зміслі і використовуємо, але відкидаємо всі орієнтації на посторонні сили чи зовнішню кон'юктуру, що вони самі принесуть визволення і що вистарчить на них ждати та достовуватися до них.

Рівнож відкидаємо еволюційні концепції, які розраховують на те, що СРСР під зовнішнім натиском, чи під напором внутрішніх сил і konieczности, буде еволюціонувати так, що з того вийде визволення.

Большевицький режим під примусом з зовні, чи нутра, може йти тільки на тактичні маневри, на сповидні і часові поступки, граючи на проволоку.

Всякі уступки і тактичні відступи режиму використовуємо на посилення революційної дії. Але визволення здобудемо тільки революцією, через тотальне знищення большевизму, власними силами поневолених ним народів.

Значіння сучасної революційної боротьби в Україні.

Сучасна широко розгорнена революційна боротьба в Україні, що її як одностайна цілість провадить ОУН і УПА у формі політично-супільної і повстанчо-військової революційної дії, має основоположне значіння в організуванні і формованні не тільки всеукраїнської революції, але і такої ж визвольної боротьби інших поневолених народів, під проводом України.

Ця гігантська революційна боротьба, окуплена великими жертвами, своїм підгомоном і впливом розходить ся серед усіх уявлених і загрожених большевизмом народів, доходить всюди там, де тихе революційне організаційне діяння не сягнуло б за довгі роки.

Вона побуджує й активізує всі протибольшевицькі сили й елементи, не тільки в Україні, але й серед інших народів, вказує їм шлях

до визволення, закликає до чину і зорієнтовує на наш рух, як на організуючу і провідну силу в спільній визвольній боротьбі народів.

Саме ті великі розміри і нагнітні повстанчі вияви революційної боротьби, у такій трудній не пригожій зовнішно-політичній ситуації, без найменшої тіні посторонньої допомоги, відкривають очі мас всіх народів на спроможність організованої революційної боротьби, вполюють віру у силу визвольної революції. Вони підривають позиції режиму, нищать сугероване ним переконання про могутність та внутрішню непорушність.

Сучасна боротьба УПА-ОУН **творює в розпорошеного революційного ферменту спільну, організовану і планово-діючу протибольшевицьку Революцію Народів**, надає повний і твердий напрям, організовану форму й дію, **творює самосвідому силу, яка знищить большевизм і збудує нове вільне життя.**

Позиція і ролі ЗЧ ОУН в укладі революційних визвольних сил

ЗЧ ОУН – це одна частина Організації Українських Націоналістів, якої головна, основна частина перебуває на різних землях, в безпосередній революційній боротьбі. Цєю визвольною боротьбою керує безпосередньо, Провід ОУН який перебуває і діє на українських землях.

ЗЧ ОУН, діючи на закордонних теренах, має виконувати спеціальні завдання, що є частиною цілої визвольної політичної дії Організації.

Робота ЗЧ ОУН знову достосована до крайової визвольної боротьби, яка в усьому стоїть на першому місці.

На рідних землях ОУН веде спільно боротьбу з Українською Повстанською Армією /УПА/ і об'єднують одну революційну силу, як політичне і військове її рамена.

УГВР очолює самостійну революційну державну формування України. Вона в протиставленні до "уряду УСССР" репрезентує Україну, український народ і є виразником української державности.

В рамках державної формації УГВР, в Україні об'єднані всі самостійницькі сили й елементи українського народу.

Позиції ЗЧ ОУН спираються не тільки на політичні позиції цілої ОУН в українському політичному житті, але так само на тій ролі, яку вони сповняють своєю роботою серед загалу української еміграції. Українська еміграція становить власну базу діяльності ЗЧ, що має мобілізувати й активізувати її у визвольній політичній роботі, достроєній до крайової боротьби. Українська еміграція має бути теж джерелом людських сил і матеріальних засобів у визвольній політичній роботі ЗЧ ОУН.

- - - - -

АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКИЙ БЛОК НАРОДІВ /АБН/ І ЙОГО ЗАВДАННЯ.

Вступні зауваги:

Визвольна Революція Народів поневолених большевизмом, являється нашою визвольною концепцією, на яку ставимо ми – революційна ОУН. Революція Народів, національно-політична, соціально-культурна – це визволення України.

АБН – це ставка на революцію народів СРСР і його сателітів, васальних держав, всієї підбольшевицької Європи і Азії, а не на всесвітню революцію народів. Вона подумана, як революція низових мас народів АБН. Це боротьба за спільні позитивні ідеали. Це революційний Антисоціалізм, який ідейно мобілізує всі прогресивні сили людства до боротьби з большевицькою реакцією. Суть справи не лише в спільноті ідеалів, але – що однаково важливе – в спільній координованій боротьбі.

Революція народів – визвольна національно, соціально, культурно, захищає антиімперіалізм і антишовінізм, право самовизначення народів, національний принцип організації світу; соціально безкласове суспільство, зрозуміле не як людство, а як безкласові народи, нації, при розумінні класи як паразитарної, експлуататорської соціальної верстви що живе коштом праці соціально гнаних, нап. класу капіталістів і

поміщиків в ліберал-капіталістичному устрої, класа бюрократів, партійних бонзів в державно-капіталістичнім устрою-більшевизмі; культурно: органічні національні культури що виростають з надрів народніх мас поодиноких націй; господарсько: несуттєвою є форма власності метод, продукції /приватна чи спільна, але не збірна колективна-неорганічна/, а істотним є свободний вибір форм господарювання, внутрішньо відповідаючим органічним нахилам людини, та понад все морально-етичні основи власності, диспонування нею як предметом і засобом продукції - наскільки та, чи інша форма власності корисна для спільноти /нап. удержавлення важкого промислу, середників комунікації і т.д./; політично-устроєво: це антитоталітарне народовластя, демократія з парламентами але не типу тих ліберал демократичних, де не завжди рішення виносяться з погляду добра народу, а в висліді демагогії, корупції /комінтернівські агенти в парламентах, капіталістичні інтриги/, це теж не "найдемократичніша" ідея - Кремля, але справжнє народовластя.

Визвольна Революція Народів.

Українська Революція стоїть як ТРЕТЯ революційно-демократична сила, на фоні історії, яка не думає, валячи більшевицький і всякий тоталітаризм, реставрувати пережиту, скомпромітовану псевдодемократію з її капіталістичними реліквіями, шовінізмом, облудою, яка саме допомогла бязливіми компромісами осадитися більшевизмові і гітлеро-фашизмові в світі.

Визвольна революція народів АБН це явище, третє, на що жде світ тожє, просте безкомпромісове, прогресивне, що не знало і не знає пактування ні з більшевизмом ні з жодним іншим тоталітаризмом-брунатним чи чорним, які несли і несуть національний гніт і регрес світу і людської історії. АБН - це революція народніх мас народів, як органічних спільнот; як така, дає владу народнім масам, що її здобувають; це революція народовластя, справжньо демократична.

АБН - т в і р У к р а ї н и, органічний, великий, необхідний. Без АБН, без великої революції народів не плисти українському кораблеві, без океану, без моря АБН. Україна може вільною бути лише завдяки великим ідеям, визволяючи себе і других та встановлюючи серед краху вартостей усього світу на місці старого, дрихлого в універсумі людським, свої цінності, що стануть добром всього людства, а зокрема досі поневолених більшевизмом народів. Україна не може визволятися тільки "припадко", "знецев"я", кон'юктурою; лише тоді коли будуть вільні інші народи підбільшевицького світу. Карта світу мінялася доосновно тоді, як падала українська держава і з нею десятки нових держав /точнісенько так, як по поневоленню України падали одна за одною держави, що ввійшли в склад російської імперії з Польщею на чолі/. Тільки у висліді такого грандіозного з глобальним аспектом процесу, що повертає і доповняє історичну справедливість, можлива наша свобода. Сама інтервенція не дасть Україні свободи, теж за весь час нашої історії, ще ані разу Україна не визволилася на шляху інтервенції, а у висліді внутрішніх процесів, шляхом революції: Війна може бути нагодою, а ніколи ставкою. Ані Хмельниччина, ані революція 1917-18 рр. не родилася на шляху інтервенції, а у висліді великих внутрішніх процесів, національних і суспільних перемін. Не інакше буде і тепер. Н і х т о н е п р и н е с е н а м в о л і н а ш т и н к а х, її треба вибороти і здобути самому.

Ми мусимо нашою діяльністю всюди довести до того, щоб АБН став реальним, а не лише пропагандивним засобом нашої боротьби. Щоб сила його була не лише в самій концепції, прогресивних ідеях, але і в організованих спільних діях мас народів АБН. Навіть як важко було б з різних причин довести до фактичної, реальної співдії означених організованих центрів боротьби окремих народів, то треба на початку мати бодай поодиноких представників народів, для конфронтації поглядів і збагнення духа й інтенцій чужих народів.

АБН - Велика Визвольна Революція Народів - є нашою українською не тільки зовнішньо-політичною концепцією, але далеко ширшою ідеєю, так як французький народ "видвигнув" Велику Французьку Революцію. не як свою тогочасну зовнішньо-політичну концепцію, але як з о в ж и т т я, як зовсім новий образ і мету власного життя на всіх його царях

нах, не лише зовнішньо-політичний, як французьке месіянство всесвітнього значення, як порятунком для світу середньовічної темряви, феодалних реманентів інквізиції. Народ, що спасав людство від загибелі, рятуючи себе: так само як революціонерів ніхто не "видвигав" чи "вибирав" - революції р о д я т ь с я...

АБН - як предвісник і авангард Великої Визвольної Революції Народів, що її історія колись назве у к р а ї н с ь к о ю - це наше - революційної ОУН-УПА, це месіянство України.

АБН в маси

Це є напрямні роботи для цілої Організації, для всіх її членів. Способи і форми масової акції в обороні еміграції всіх народів.

Треба вести боротьбу з опортунізмом, що ще покутує в наших рядах, головне коли йде про підхід до мас і нерозуміння того, що отяжлість мас ми можемо зрушувати лише революційними заходами, а не потурання їх скептицизмові.

Причиною опортуністичної частини членства, коли йде про масові зм роботи революційного характеру, є теж відорвання від органічного ґрунту, селянських і робітничих мас по таборах і ставка передовсім на інтелігенцію. Це є помилковий підхід. Треба тямити, що не вичерпне і невгасне жерело революційної енергії є саме народні маси, і ставка української революції йде на них самих, бо без захоплення їх не має взагалі ні української, ні тим самим революції народів. Там де серед нашого членства належно заступлені селянсько-робітничі елементи, соціальний зв'язок і пов'язання з ним, скріплює соціально в моральному змісті, революційну дію нашого членства. Це конечно для того щоб цілу постановку АБН спрямувати на властиві рейки. Масова робота серед народів-союзників на базі АБН має також зрушити опортуністичні проводи тих народів, до радикальної постановки на власні сили.

"Фронт молоді АБН" - це має бути союз національних організацій молоді народів Бльоку. Це не організація, будована на принципі індивідуального влучування до неї юнаків різних народів. Де не має таких національних організацій молоді поодиноких народів, тоді беремо до централі поодиноких визначних представників молоді даного народу.

Передумовою сильного фронту "Молоді АБН" є сильно поставлений наш СУМ. Необхідно ініціювати: творення національних організацій молоді серед других народів, та включувати їх до "фронту Молоді АБН" /ФМАБН/.

Ціллю "ФМАБН" буде заставити всю молодь народів АБН до спільної боротьби проти більшовизму. На відтинку молоді займатися побільше питанням взаємопізнання народів, критичним аналізом марксо-ленінської доктрини, та позитивним з'ясуванням нашої концепції революції народів.

Пропагандивна акція

Це головне завдання, яке нам необхідно виконати.

Пропагандивну акцію серед червоної Армії, треба трактувати як одне з першорядних завдань революційної ОУН таж і на еміграції, особливо на тих теренах що в їх сусідстві знаходиться частини советської армії.

В нашій загальній пропагандивній роботі чітко і ясно підкреслювати, що АБН діє передовсім в краях, еміграція це лише рефлекс грандіозної її роботи в краю. Це підтверджує советська преса, пишучи про саботажі хлібоздачі всіх країн СРСР, про націоналістичні ухили в літературній творчості письменників різних народів, про ферменти в советській армії, і т.д.

Використовувати вістки про співпрацю УПА з НСЗ, словацькими, білоруськими і ін. повстанцями, рейди УПА на території уявлених народів, Деклярацію ОУН /вже по закінченні війни - розділ про поневолені народи/, і т.п. В краю створився теж гимн поневолених народів, відбулася конференція поневолених народів в 1943 році і т.п.

Щоб документувати універсальний аспект нашої боротьби, вміщати на наших виданнях і при різних нагодах клич і лозунги "Свобода наро-

дам - свобода людині", "свободулюбні народи цілого світу єднайтесь в боротьбі проти більшевизму за свободу народів і людини" і т.д.

Найдоцільнішою базою для розмов є саме платформа АБН. Отже необхідно зв'язатися з православними і католиками релігійними і політичними колами для налагодження співпраці на відтинку АБН.

Через католиків можна одержати доступ до світових пресових концентрів, отримати технічну і ін. допомогу для нашої роботи.

Організована спільна дія православних церков в обороні релігії і достоїнства православної церкви, яку більшевизм не тільки винищує, але намагається розложити й скомпромітувати, роблячи з неї знаряддя антирелігійної політики. Англіканська церква теж поважний противольшевицький сектор і з нею нам треба теж зв'язатися. Основна річ, зберегти нашу лінію, нерозгубити ідеї, але використати всі сили, що нам можуть бути допоміжні політично, технічно, пропагандивно й матеріально. Роботу АБН, треба розгорнути всюди, на Близькому і Далекому Сході, Західній Європі, США, Південній Америці, Канаді і всюди де акція АБН ведеться ще слабо зорганізовано. Необхідно ті організації, що симпатизують і підтримують визвольну боротьбу в краю, зробити промотором і ініціаторами акції АБН.

Не сміє бути і одного члена, в якого лежало б невикористане видання АБН. Його завжди мусить хтось студіювати - чужинець, або українець.

Зовнішня політична робота у зв'язку з АБН.

Організація на еміграції має за основне завдання вести зовнішню політичну роботу. В ієрархії завдань, закордонна робота йде зараз після потреб краю. Отже в сумнівних ситуаціях завжди треба тямити оцей критерій і цю скалю завдань.

Нашою зовнішньою концепцією є АБН, а це значить, що українську справу треба ставити не саператно, ізольовано, а в органічному зв'язку АБН так як Кремль оперує одним комплексом, Америка-Англія - другим, так ми - Україна оперуємо третім, однаково вирішним фактором АБН. Всяке ізольоване ставлення української справи, всяка оцінка, мовляв; нам не зручно видвигати АБН, бо "аліанти з огляду на загравання з більшевиками можуть кривитися" - це гідний осуду опортунізм, антиреволюційність. Хто так розуміє українську визвольну політику, себто, як дочіпку до чужого воза, не має що робити в наших рядах.

Організація має вести зовнішньо-політичну пропаганду словом і друком. Члени Організації мають обов'язок виходити в чуже середовище, пропагувати серед него українську справу, антибольшевицькі настрої. Не заклеплюватися в українському середовищі, як це буває, поміж деякими нашими середовищами. Зовнішній світ, мусить знати, що - УПА, це збройне ядро українського народу; - революційна ОУН, це ідейно-політичний керівник й організатор політично-суспільної боротьби українського народу та авангард революції народів проти більшевизму; УГВР, це державне революційне владу України, керівник визвольно-революційної боротьби українського народу; - АБН, це Велика Революція поневолених більшевизмом народів.

Наша лінія у відношенні до не ворожих нам державних народів, що хотіли б навіязати з нами співпрацю, така: ми готові на спільну акцію проти більшевизму й імперіалізму СРСР за здійснення права самовизначення народів і всіх демократичних свобод у сформованні, чотирьох свобод Рузвельта, 12 точок Трумана, Антлантийської Карти. Наше становище сформоване в платформі УГВР, програмі ОУН-УПА, Деклярація АБН. Ми заступаємо інтереси всіх народів, згуртованих в АБН, по думці Деклярації АБН, як один з її членів АБН.

На рідних землях іде координація бойових дій повстанчих армій різних народів, безпосереднє намагання за одним пляном вести революційно-визвольну боротьбу. Координація військової праці має місце і на еміграції, на основі даних краєвої ситуації. Але тому що в нас ставка на визвольну революцію народів АБН, наш підхід дещо відмінний від підходу посторонних держав і їх військових чинників, що спирають свої плани на засадах регулярних війн а не революцій. У нас істотні інші моменти.

Ми маємо армію і техніку готову в советській армії і арміях її сателітів /Польщі, ЧСР і т.п./ Для нас суттєве, щоби сили поневолених народів повернули свою зброю проти большевицького режиму. Для нас поява таких армій - це збаламучене і стероризоване знаряддя в руках ворогів народу. У тих арміях сини наших народів, що таксамо думають як ми, того самого прагнуть підсвідомо і свідомо. Нам найважливіше здобути без решти їх душі. Наші гасла підчас війни будуть виконуватися масово, коли ми ідейно захопимо советську армію. Тільки НКВД є наш принциповий ворог, а не насильно змобілізоване вояцтво советської і підсоветських армій. Наш план передбачає, на випадок довшого відкладання війни, на переставлення роботи на дальшу мету, на соціально-політичну базу. Ми діємо без нічийої допомоги, і без зобов'язань відносно реалізації планів з боку чужих держав. Суттєвими для нас не є мілітарно-технічні справи, а справи ідейно-політичного і суспільного характеру. Наша співпраця можлива з такими посторонніми силами, які наставлені ворожо до большевизму і ССРСР а прихильні до нас. Співпраця тривала, основна, перспективна, а не сама технічна співпраця. Наша постановка дає запоруку, що ССРСР і його сателіти будуть переможені, навіть при їхній технічно-мілітарній перевазі. Тому ми наголошуємо в нашій роботі ідейно-суспільно-політичну сторінку більше, як всякі технічно-мілітарного порядку елементи.

Визвольна Революція Народів, в авангарді якої стоїть Україна, це революція 1/6 частини земної кулі, тому не можна обмежувати рамки еventуальної співпраці з посторонніми державами до дрібних справ. Необхідна співпраця широка на базі рівних з рівними.

Визвольна Революція Народів, змінить політичну карту і лад не тільки на Сході Європи, але і у підбольшевицькій Азії а через те викличе новий уклад світових сил, Кавказ, Туркестан, Сибір - як окремі від московського центру одиниці створять зовсім іншу ситуацію. Одною лише ідеєю Самостійної Сибірської Держави, АБН здобуває собі прихильність народів Сибіру, який усамотійнений - звільняє раз на завіжди тиск Росії на Китай.

Подані в горі орієнтаційні думки є лише інструктивно-вишкільними матеріялами, а не деректиками. Не треба вязатися тим, що всюди видвигається АБН, а поменше говориться про чисто українську фірму, але треба тямити, що всім є ясно, що ключева позиція в АБН є Україна, а через те і тих чинників, які воюючи Україну репрезентують.

П л я т ф о р м а У Г В Р .

Український національно-визвольний рух, створення Самостійної Соборної Держави та боротьба за її закріплення 1917-21 рр. поглибила національну свідомість і посилила активність українських народніх мас.

Упадок української держави в наслідок чужого завойовання зумовленого недостатнім внутрішнім об'єднанням українських національних сил, полекшив чужинцям запанувати на Україні. Це пановання позначалося не бувалим гнітом, масовим порабуванням українського народу, повернення його селянства та робітництва в справжнє кріпацтво з нещадною експлуатацією й винищенням міліонових мас голодом і терором.

Це страшне і криваве лихоліття впродовж 5 років навчило українські народні маси, що ніякий чужий політичний та соціальний устрій не піде їм на користь і що тільки власна національна суверенна держава є єдиною передумовою та запорукою нормального життя й розвитку нації та її культури, матеріяльного й духового добробуту народніх мас.

2. Сучасна війна між двома тотальними силами, московсько-більшовицьким та німецьким імперіялізмами, ведеться за оволодіння в першу чергу українських земель, як вигідних позицій до панування у східній а навіть в усій Європі. Обидві ці сили - це непримиримі вороги ідей української державности. Вони стоять на позиціях тотальної колонізації, експлуатації українських земель та її населення, вириваючи з рук українського народу всі матеріяльні й господарські засоби країни, вони зводять його на становище темних рабів. Для цієї мети вони нещадно винищують національні українські сили, нищать національну культуру й національну свідомість у масах, кольтонізують край

чужим населенням, а українське населення масово вигублюють або вивозять з України.

3. Про те ця війна виснажує також і наших ворогів і приводить їх до соціального і політичного розкладу. Це створює сприятливі передумови для визвольної боротьби поневолених народів та полекшить їм остаточну перемогу.

4. З уваги на це необхідно:

- а/ у вирі сучасної тотальної війни оборонити український нарід та його провідні кадри перед фізичним винищенням,
- б/ повести до боротьби за своє визволення й власну суверенну державу.

Для здійснення цих завдань потрібний єдиний всеукраїнський національний фронт, організований на основі об'єднання всіх діючих українських національних сил, які змагають до української суверенної держави і до єдиного керівного центру.

Тому за ініціативою Української Повстанської Армії /УПА/, що утворилася в процесі збройної боротьби українського народу проти грабунків і насильства окупантів над мирним українським населенням, зорганізувався із представників всіх українських земель та українських політичних середовищ всеукраїнський провідний центр під назвою: УКРАЇНСКА ГОЛОВНА ВИЗВОЛЬНА РАДА /УГВР/.

Цілі і завдання УГВР.

1. Об'єднати і координувати дії всіх самостійницько-визвольних сил українського народу на всіх землях України та поза ними для національно-визвольної боротьби проти всіх ворогів українського народу, зокрема проти московсько-більшевицького й німецько-гітлерівського імперіялізмів, за створення Української Самостійної Соборної Держави /УССД/.
2. Визначити ідейно-програмові напрями визвольної боротьби українського народу.
3. Керувати всією національно-визвольною боротьбою українського народу, аж до здобуття державної незалежності і створення органів незалежної державної влади в Україні.
4. Репрезентувати, як верховний всеукраїнський центр, сучасну політичну боротьбу українського народу в краю і закордоном.
5. Покликати до життя перший український уряд державний, та скликати перше всеукраїнське всенародне представництво.

Основні ідейні і програмові принципи.

Збереження життя нації, національної єдності і культури - це перша й найвища ціль усього українського здорового національного організму.

Національна суверенна держава є головною запорукою збереження життя й нормального розвитку нації та добробуту її громадян.

Тому українська нація в цей час повинна віддати всі свої сили на здобуття і закріплення власної держави.

Всі політично-активні українські чинники повинні сконсолідуватися в боротьбі за Самостійну Українську Державу, усунути всякі суперечливі питання соціально-політичного порядку, які без здобуття власної держави не мають під собою реального ґрунту.

Боротьба за національну самостійну державу може бути успішна тільки при умові, що вона буде провадитися незалежно від політичних впливів сторонніх сил і чинників.

На тій підставі УГВР визнає такі принципи своєї діяльності:

1. УГВР прагне до відбудови Української Самостійної Соборної Держави на всіх землях українського народу засобами революційної боротьби проти всіх ворогів державної самостійності українського народу, зокрема проти більшовицьких і німецьких окупантів, та співпраці з усіма прихильниками такої самостійності.

2. УГВР творить на принципі повної політичної незалежності своїх прагнень від впливів сторонніх сил і чинників.
3. УГВР об'єднує всі провідні політичні елементи, незалежно від їх ідейного світогляду та політично-групової приналежності, що стоять на ґрунті політичної суверенності української держави та політичної незалежності українських визвольних прагнень.
4. УГВР приймає до об'єднання національно визвольних сил у боротьбі за УССД таку політично-соціальну платформу:
 - а/ забезпечення народньо-демократичного способу визнання політичного устрою в українській державі шляхом загального народнього представництва,
 - б/ забезпечення свободи думки, світогляду й віри,
 - в/ забезпечення розвитку української національної культури,
 - г/ забезпечення справедливого соціального ладу в українській державі без класового визиску й гноблення,
 - ґ/ забезпечення справжньої законності в українській державі рівності всіх громадян перед законом,
 - д/ забезпечення всіх громадських прав усім національним меншостям в Україні,
 - е/ забезпечення права рівних спроможностей на освіту для всіх громадян,
 - є/ забезпечення втрудовій господарській діяльності для всіх громадян вільної ініціативи, регульованої вимогами і потребами цілої нації,
 - ж/ забезпечення вільної форми трудово землекористування з визначенням мінімальних і максимальних розмірів для індивідуального землекористування.
 - з/ усупільнення основних природніх багатств країни: землі, лісу, вод і підземних скарбів, передачу рілних земель у постійне користування трудовим хліборобським господарствам,
 - и/ удержавлення важкої індустрії й важкого транспорту, передачі кооперативним об'єднанням легкої і харчової індустрії, право широкого вільного кооперування дрібних продуцентів,
 - й/ забезпечення вільної торгівлі в унормованих законодавством межах,
 - і/ забезпечення вільного розвитку ремесла та права на творення індивідуальних ремісничих варстатів і підприємств,
 - к/ забезпечення права на вільну працю для фізичних та розумових працівників і забезпечення охорони інтересів робітництва соціальним законодавством.

УГВР проводитиме свою боротьбу за УССД в союзі зі всіми поневоленими народами Європи й Азії, які борються за своє визволення й визнають право України на політичну незалежність.

УГВР змагає до порозуміння і прагне до мирного співжиття з усіми сусідами України на принципі взаємного права на власні держави на етнографічних землях кожного народу.

К і н е ц ь
